

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/218/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5419200081
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5419200081.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róbert Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobcu COFIDIS SA, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, zapísaný v Obchodnom registri Obchodného súdu v Lille pod č. 325 307 106, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Bratislava - mestská časť Petržalka, Einsteinova ulica 11/3677, IČO: 505 956 28, právne zastúpeného URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Banská Bystrica, Skuteckého 17, proti žalovanej F. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. G., s oznámenou adresou na doručovanie: W. G., A. XXXX/X-XX, o zaplatenie sumy 3.657,97 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5Csp/2/2019-151 zo dňa 29. mája 2019 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania.

Rozsudok okresného súdu **z o s t á v a n e d o t k n u t ý** vo výroku o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1.371,89 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.921,89 eur za obdobie od 18.11.2017 do 9.3.2018 a zo sumy 1.371,89 eur od 10.3.2018 do zaplatenia a náklady spojené s výkonom záložného práva vo výške 848,73 eur.

Strany **n e m a j ú n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.371,89 eur s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.921,89 eur za obdobie od 18.11.2017 do 9.3.2018, zo sumy 1.371,89 eura za obdobie od 10.3.2018 až do jej zaplatenia a náklady spojené s výkonom záložného práva vo výške 848,73 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Mal za preukázané uzavretie úverovej zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom zo dňa 12.5.2016, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý viazaný spotrebiteľský úver na kúpu motorového vozidla. Predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a poskytnutý úver je spotrebiteľským úverom podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Okresný súd zdôraznil, že žalovanej nebol poskytnutý úver vo výške 5.509,47 eur, ako uvádzal žalobca v žalobe, ale iba vo výške 5.349 eur; čo vyplýva i z čl. II. úverovej zmluvy. Dotknutý rozdiel (160,47 eur) zodpovedá práve vo výške jednorazového spracovateľského poplatku; tiež uvedeného v čl. II. zmluvy.

2. Okresný súd následne pristúpil k posúdeniu obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vo vzťahu k náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. konštatoval, že charakter v zmluve uvádzanej úrokovej sadzby (vo výške 17,72%) je vymedzený neurčito/rozporne. Táto je definovaná jednak ako fixná (čo by vyjadrovalo jej nemennosť), ale súčasne

hneď nato je uvádzaná možnosť jej zmeny; navyše, aj to nie jednoznačne (či má ísť o automatickú zmenu alebo len možnosť zmeny na základe prejavu vôle veriteľa). V čl. II zmluvy pritom nie je ani len odkaz, že sa daná zmena má/môže udiť jedine spôsobom vyplývajúcim z bodu 7. Zmluvných podmienok úverovej zmluvy. To, že ani okresnému súdu a ani zástupcovi žalobcu na pojednávaní dňa 6.5.2019 nebol zrejmy charakter dojednanej úrokovej sadzby (ako to malo byť zrejmé žalovanej, ktorá nebola autorkou formulárovej zmluvy) svedčí o neurčito a nezrozumiteľne dojednanom charaktere úrokovej sadzby.

3. Okresný súd tiež poukázal na neurčitosť úverovej zmluvy v časti dojednaného spracovateľského poplatku a spôsobu jeho splácania (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. v relevantnom znení). Výška tohto poplatku predstavuje rozdiel medzi žalobcom tvrdenou výškou poskytnutého úveru 5.509,47 eur a jeho skutočnou výškou (úverová istina) 5.349 eur. Spracovateľský poplatok sa vo finančnom pláne (prílohe úverovej zmluvy) pritom „tváril“ ako splácanie istiny úveru. Zároveň v jednotlivých mesačných splátkach už splácanie jednorazového spracovateľského poplatku uvádzané nie je, napriek tomu, že úverová zmluva uvádza, že je započítaný v mesačných splátkach. Navyše, dojednanie takého poplatku podľa okresného súdu predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke dodané nie je a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa.

4. V súvislosti s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. okresný súd uviedol, že bezprostredne úverová zmluva neobsahovala výslovné uvedenie všetkých údajov použitých pre výpočet RPMN. V nej vymedzená výška RPMN 20,60 % nezodpovedá pri správnej výške celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (9.380 eur), výsledku výpočtu RPMN súdom (22,77 %). Samotný žalovaný vlastný presný spôsob výpočtu RPMN neprezentoval. Vzhľadom na uvedené obsahové nedostatky úverovej zmluvy okresný súd uzavrel, že úver poskytnutý žalovanej je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. považovať za bezúročný a bez poplatkov.

5. Nadväzne, pokiaľ poskytnutá výška úveru činila 5.349 eur a do realizácie záložného práva predajom zálohu (motorového vozidla) žalovaná zaplatila 1.427,11 eura a z predaja zálohu bol na splatenie úveru použitý výťažok 2.550 eur, potom predstavuje neuhradený rozdiel na istine úveru sumu 1.371,89 eur (5.349 mínus 1.427,11 mínus 2.550). V uvedenom rozsahu - čo do záväzku vzniknutého bezprostredne z úverovej zmluvy - okresný súd žalobe vyhovel. Nakoľko sa žalovaná s plnením svojho dlhu ocitla v omeškani, zaťažuje ju i súvisiaca povinnosť platiť úroky z omeškania vo vyššie uvedenom rozsahu.

6. Žalobca si uplatňoval i náklady spojené s výkonom záložného práva. Okresný súd považoval tieto za opodstatnené s výnimkou presahujúcej časti odmeny dražobníka, ktorú klasifikoval ako dôvodnú v rozsahu 198,90 eur (bližšie body 27. a 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku); položky 7 eur za dobitie batérie, ku ktorej nebol okrem faktúry predložený žiadny doklad preukazujúci vykonanie služby, jej potrebu a dôvodnosť; položky 240 eur označovanej ako správa pohľadávky, vo vzťahu ku ktorej žalobca len poukázal na obsah faktúry, ale nepreukázal, nevyhnutnosť a účelnosť vynaložených nákladov, ako ani to, čo konkrétne malo byť touto faktúrou vyúčtované. Titulom nevyhnutných a účelne vynaložených nákladov na realizáciu záložného práva tak priznal okresný súd žalobcovi nárok vo výške 848,73 eur.

7. O trovách konania rozhodol tak, že v spore v prevažnej časti úspešnej žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu, nakoľko žalovaná výslovne prehlásila, že si trovy konania neuplatňuje, lebo jej žiadne nevznikli.

8. Proti tomuto rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa alternatívne domáhal jeho zmeny tak, že žalobe bude vyhovené v celom rozsahu, alebo jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Tvrdil, že predmetná úverová zmluva obsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z., lebo v čl. II. individuálnych podmienok zmluvy je vymedzená dojednaná úroková sadzba (17,72 %) a v súlade s označenou právnou normou obsahuje úverová zmluva súčasne podmienky, za ktorých môže dôjsť k zmene úrokovej sadzby. Namietal, že okresný súd sa nezaoberal vyjadrením, ktorým žalobca objasnil údaje ohľadom úrokovej sadzby. Odvolateľ nerozporoval, že v čl. II úverovej zmluvy sa nenachádza odkaz na bod 7. všeobecných podmienok (upravujúci podmienky zmeny úrokovej sadzby), za dostatočné považoval samotné znenie všeobecných podmienok, ktoré podpísala i žalovaná.

9. Odvolateľ tvrdil, že spracovateľský poplatok bol dohodnutý v čl. II individuálnych podmienok úverovej zmluvy v súlade s čl. 19 všeobecných podmienok a na základe dohody bol započítaný do mesačných splátok. V dôsledku zaplatenia spracovateľského poplatku bolo žalovanej poskytnuté plnenie v podobe obstarania a poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom daný poplatok súvisí s trovami pri uzatvorení zmluvy, prípravou a vypracovaním úverovej zmluvy a ďalších dokumentov a tiež s nákladmi súvisiacimi s uzatvorením úverovej zmluvy. V reakcii na záver okresného súdu, že v mesačných splátkach nie je

uvádzané splácanie jednorazového spracovateľského poplatku, žalobca odkázal na vývoj judikatúry o nutnosti členenia splátky úveru na jednotlivé položky (§ 9 ods. 2 písm. I/ zákona č. 129/2010 Z.z.).

10. V súvislosti s údajom o RPMN trval na tom, že čl. II individuálnych podmienok zmluvy obsahuje určenie RPMN (20,6 %) a súčasne jasným spôsobom upravuje predpoklady použité pre jej výpočet; vrátane odkazu na bod 5. všeobecných podmienok, podľa ktorých žalobca postupuje pri dotknutom výpočte. Odvolateľ namietal, že okresný súd v odôvodnení rozhodnutia svoj výpočet bližšie nešpecifikoval. Výpočty internetových kalkulačiek pritom nie sú záväzné, ale len orientačné a môžu obsahovať chyby. Navyiac, zákon č. 129/2010 Z.z. neukladá povinnosť uvádzať v úverovej zmluve výpočet RPMN, ako to mylne interpretuje okresný súd.

11. Žalobca ďalej uviedol, že dôvodnosť nákladov spojených s výkonom záložného práva aj ich výšku preukázal predloženými faktúrami, ktoré boli vystavené tretími subjektmi a ním uhradené. Tá okolnosť, že konajúci súd dospel na základe svojich výpočtov k inej výške odmeny dražobníka, nemôže mať vplyv na nárok žalobcu. Odvolateľovi nebolo zrejmé, aký iný dôkaz, okrem faktúry, mal predložiť v súvislosti s dobitím batérie; keďže bol potrebný prevoz vozidla (aj v súvislosti s dražbou bola nevyhnutná jeho pojazdnosť), logicky tak vznikla potreba dobitia batérie.

12. Záverom zhrnul, že súd sa nemôže pri rozhodovaní konkrétneho prípadu „uchyľovať“ ku zovšeobecňovaniu a paušalizovaniu určitých skutočností a javov. V súdenom prípade okresný súd dospel - podľa žalobcu - k záveru, že úverová zmluva nespĺňa náležitosti vyžadované zákonom bez opory v skutkovom stave, preto je jeho rozhodnutie nesprávne a nepreskúmateľné.

13. Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

14. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), z ktorého titulu nedotknutým zostal rozsudok okresného súdu v odvolaní nenapadnutom výroku o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1.371,89 eur s príslušenstvom a náklady spojené s výkonom záložného práva vo výške 848,73 eur a v preskúmvanej časti bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Pri spotrebiteľských úveroch je kladený osobitný dôraz na požiadavku jednoznačnosti a jasnosti zmluvných formulácií, ktoré umožnia nekomplikovanú a bez akýchkoľvek pochybností zrejmu orientáciu spotrebiteľa v obligatórnych náležitostiach úverovej zmluvy. Uvedené v plnej miere platí o úrokovej sadzbe, ktorá je jedným z najdôležitejších ukazovateľov pri rozhodovaní spotrebiteľa/dlžníka vziať si úver od konkrétneho dodávateľa/veriteľa, tak pokiaľ ide o jej charakter, výšku, ako i možnosť zmeny. Ak si teda strany zmluvy dohodnú možnosť zmeny úrokovej sadzby, musí požiadavke určitosti a zrozumiteľnosti zodpovedať celé dotknuté dojednanie.

16. Krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že nemožno považovať za dostatočne určité a jasné také protichodné dojednanie, ktoré v jednom ustanovení zmluvy výslovne konštatuje fixnosť konkrétnej ročnej úrokovej sadzby úveru a hneď v nasledujúcom ustanovení upravuje zmenu výšky úrokovej sadzby. Navyše značne nezrozumiteľným spôsobom - výlučne stručným odkazom: „6-mesačný EURIBOR > + 1%“. Až z bodu 7. všeobecných podmienok pritom vyplýva, že nejde o automatickú zmenu, ale že je to veriteľ, kto má právo zmeniť výšku úrokovej sadzby za naplnenia vyššie označenej podmienky (ak sa sadzba 6-mesačného EURIBORu zvýši o viac ako 1% odo dňa podpisu úverovej zmluvy).

17. V prípade, že sa tak stane, zmení sa ročná úroková sadzba v rovnakom pomere, ako sa zmenila sadzba 6-mesačného EURIBORu; čo však vôbec nie je zrejmé z dojednaní zmeny úrokovej sadzby v čl. II. individuálnych podmienok predmetnej úverovej zmluvy. Zároveň náležite uviedol už okresný súd, že v rámci údajov o úrokovej sadzbe v čl. II. individuálnych podmienok úverovej zmluvy, nie je odkaz na konkrétne ustanovenia všeobecných podmienok (na rozdiel od ďalších dojednaní v čl. II. individuálnych podmienok týkajúcich sa v budúcnosti neistých/eventuálnych okolností).

18. Napokon, zodpovedá bezprostrednému prejednávaniu veci okresným súdom, že ani právny zástupca žalobcu, ktorý už z povahy svojho postavenia v spore je výrazne individuálnejšie informovaný a všeobecne kvalifikovanejšou osobou než bežný spotrebiteľ, sa nedokázal na pojednávaní dňa 6.5.2019 vyjadriť k charakteru úrokovej sadzby a potreboval konzultáciu s klientom. Ak si ozrejmenie elementárnej náležitosti úverovej zmluvy vyžaduje konzultáciu právneho zástupcu s dodávateľom a ďalšie osobitné podanie, rozhodne nie je možné konštatovať jasnosť a zrozumiteľnosť dotknutého zmluvného dojednania naformulovaného výlučne dodávateľom.

19. Žalobca len veľmi všeobecne vymedzuje, akému plneniu v prospech žalovanej/ /spotrebiteľa zodpovedá spracovateľský poplatok. Bez ohľadu na to, že svojou povahou sa jedná o neprípustnú novotu (§ 366 CSP), takéto nekonkrétne, bližšie nekvantifikovateľné (tým vylučujúce posúdenie miery akceptovateľnosti) vyjadrenie nie je spôsobilé spochybníť záver okresného súdu o tom, že ide o finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke dodané nie je a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Inými slovami, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

20. Nakoľko už na základe rozoberaných nedostatkov vo vymedzení obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy je opodstatneným konštatovanie o následku bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, krajský súd sa bližšie nezaoberal odvolacou argumentáciou žalobcu vzťahujúcou sa k ďalším (čiastkovým) záverom okresného súdu týkajúcim sa iných obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

21. Žalobca za účelné a nevyhnutné náklady týkajúce sa dražby dotknutého motorového vozidla považuje akékoľvek výdavky, ktoré on v súvislosti s výkonom záložného práva uhradil; v nadväznosti na uvedené, ako určujúce označuje súvisiace faktúry. Takýto výklad je však takmer absolútnym popretím obsahovej podstaty termínu „nevyhnutne a účelne vynaložené náklady“. Jeho akceptovaním by sa náklady záložného veriteľa stali absolútne vecne nepreskúmateľnými a teda v konečnom dôsledku by boli ponechané na úplnej svojvôli záložného veriteľa; čo je však neprijateľné. Podstatou tu nie je zaplatenie záložným veriteľom nejakých platieb (odhliadnuc od toho, že samotné vystavenie faktúry nepotvrďuje aj vykonanie úhrady fakturovanej sumy), ale preukázanie, že išlo o náklady nevyhnutné a účelné. Uvedené logicky smeruje k nutnosti jednoznačného a verifikovateľného skutkového vymedzenia jednotlivých tvrdených nákladov.

22. Žalobca v rámci odvolania neuvádza žiadnu námietku týkajúcu sa nepriznania mu sumy 240 eur (za správu pohľadávky); t.j. vôbec sa k tejto časti napadnutého rozhodnutia nevyjadruje. Uvedené už samo o sebe (vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími námietkami) vylučuje prijatie iného čiastkového záveru, než vyslovil okresný súd. Konkrétnu (proti)argumentáciu nevymedzuje ani k položke dobitia batérie. Len veľmi všeobecne hovorí o potrebe (zachovania) pojazdnosti dotknutého vozidla. Okresný súd však poukazoval na nepreukázanie vykonania danej činnosti/služby a nepreukázanie jej faktickej bezprostrednej nevyhnutnosti; k čomu odvolateľ (opäť) neposkytuje žiadnu protiargumentáciu. Napokon, žalobca nijako nespochybnil ani výpočet (presne okresným súdom zadefinovaný) odmeny dražobníka; len znovu poukázal na súvisiacu faktúru.

23. Rozhodne neobstojí odvolacia námietka žalobcu o nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je síce neoddeliteľnou súčasťou základného práva na spravodlivý súdny proces, resp. ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu, čo ale nemožno stotožňovať s právom strany na odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa jej predstáv. Presne do tejto kategórie však patrí predmetná námietka odvolateľa.

24. Žalobca vôbec nepolemizuje s konkrétnymi závermi okresného súdu, pričom každému jednému z čiastkových záverov predchádzajú jasne pomenované konkrétne úvahy a východiská. Úplne v rozpore s obsahom napadnutého rozhodnutia je tak tvrdenie žalobcu, že okresný súd sa „uchyľuje“ k zovšeobecňovaniu a paušalizovaniu. Účelový prístup odvolateľa v dotknutej súvislosti výstižne vystihuje príklad vyjadrenia žalobcu „to, že konajúci súd dospel na základe svojich výpočtov k inej výške odmeny dražobníka, nemôže mať vplyv na nárok žalobcu“. To znamená, že žalobca vecne obsahovo nenamieta konkrétne dôvody jednotlivých záverov okresného súdu, len (tendenčne) uvádza, že nemajú vplyv na jeho nárok. Obdobne tak vytyka okresnému súdu také konštatovania, ktoré ani nevyslovil (napr. povinnosť rozčlenenie splátky).

25. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v preskúmvanej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

26. Žalobca síce odvolaním výslovne napadol aj výrok rozsudku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania, ale výlučne v súvislosti s ním tvrdenou nesprávnosťou rozhodnutia vo veci samej (čiastočným zamietnutím žaloby). Nadväzne, potvrdenie rozhodnutia v meritórnej časti zakladá vecnú správnosť (i pre viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi - § 380 ods. 1 CSP) aj od nej závislého výroku o náhrade trov konania. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd

náležite/zodpovedajúco konkrétnostiam súdnej veci aplikoval zásadu pomerného úspechu v spore (§ 255 ods. 2 CSP) za okolnosti, že žalovanej žiadne trovy nevznikli.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že strany nemajú nárok na ich náhradu. Odvolateľ/žalobca nebol v tomto štádiu konania (vôbec) úspešný, preto nemá nárok na náhradu jeho trov. Naproti tomu žalovanej v súvislosti s odvolacím prieskumom žiadne relevantné trovy konania nevznikli (§ 251 CSP). Takéto „jednoetapové“ rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania (bez potreby vydávania ďalšieho uznesenia vyšším súdnym úradníkom okresného súdu) zodpovedá aj východiskám a záverom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (bližšie napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 72/2018).

28. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.